

Bilag 4.

rolle at spille, og at FN's ansvar for gennem energisk international handling at forhindre faren for en stigende voldsanvendelse er blevet endnu mere betydningsfuldt.

Vi anerkender retmæssigheden af den kamp, der af befolkningen under apartheid-åget føres med henblik på at opnå deres umistelige ret til frihed, lighed og retfærdighed.

Vi er rede til at fortsætte vor humanitære støtte til lindring af apartheidofrenes nød samt vore bidrag til uddannelses- og undervisningsprogrammer, der tager sigte på at sætte den sydafrikanske flertalsbefolkning i stand til at tage fuld del i deres lands politiske, økonomiske og sociale udvikling, når frihedens time slår.

I skatteåret 1967-68 har vi til disse formål bevilget følgende beløb: \$ 80.000 til FN's uddannelsesprogram for sydafrikanere, \$ 43.000 til FN's Trust Fund, \$ 65.000 til internationalt universitets-udvekslingsfond for uddannelsesbistand til flygtninge fra alle dele af Sydafrika og — sluttelig — \$ 68.000 til fordeling mellem en række organisationer, herunder forsvars- og hjælpefonden, som har påbegyndt uddannelsesprogrammer i Sydafrika, og som yder juridisk og social bistand til apartheidofre. Med hensyn til vor støtte til FN's uddannelsesprogram for sydafrikanere kan jeg udtale, at den danske regering i finansåret 1968-69 påtænker at søge bevilling til yderligere et beløb på \$ 80.000, forudsat at midler til den tid er påkrævet til en fortsættelse af programmerne, og forudsat at resultaterne af de første års programmer viser sig at være opmuntrende.

Vi er endvidere rede til, som en fornyet bekræftelse af generalforsamlingens res. 2054 (XX) af 15. december 1965, at støtte en ny resolution, hvori sikkerhedsrådet — det eneste FN-organ som er kompetent til at iværksætte tvangsforanstaltninger i henhold til pagtens kapitel VII — gøres opmærksomt på, at situationen i Sydafrika udgør

en trussel mod den internationale fred og sikkerhed, at foranstaltninger i henhold til pagtens kapitel VII er nødvendige for at løse apartheidproblemet, og at universelt anvendt obligatoriske økonomiske sanktioner er det eneste middel til opnåelse af en fredelig løsning. Derved udtrykker vi verdenssamfundets dybe bekymring over de forhold, der hersker i Sydafrika.

Imidlertid må vi understrege, at sanktioner for ikke at undergrave verdensorganisationens tillid må være effektive, og dette forudsætter fuldt samarbejde mellem alle stater, ikke mindst Sydafrikas store handelspartnere. Hvis vi ikke kan påregne deres fulde støtte, er sanktionspolitikken dømt til at slå fejl.

Under disse omstændigheder har vi med stor interesse bemærket os de forskellige forslag fra seminaret i Kitwe og fra specialudvalget om en intensivering af oplysningsvirksomheden om ondere og farerne ved apartheid, med det formål at fremme større international støtte og forståelse, især blandt Sydafrikas store handelspartnere, for nødvendigheden af effektive internationale skridt. Det er glædeligt, at mange mennesker i disse lande med megen pligtfølelse har helliget sig det hverv at fremme en bedre forståelse for dette spørgsmål hos deres landsmænd og regeringer.

Tiden er kort, hvis vi skal opnå en fredelig løsning og undgå en voldelig konflikt med alle dens menneskelige lidelser og eventuelle indvirkning på verdensfreden.

Jeg appellerer derfor til alle meningsfraktioner i De Forenede Nationer, især til de afrikanske stater og stater, som er nærmest knyttet til Sydafrika, om at finde et fælles ståsted i kampen mod apartheid.

Jeg appellerer ligeså indtrængende til den sydafrikanske regering om ikke at ignorere den historiske udvikling i de seneste årtier, en udvikling, som har bragt millioner af mennesker over hele verden friheden og givet dem ret til at bestemme deres egen skæbne.